

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.183/2015/10.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Bogdán Tibor ügyvéd által képviselt felperesnek az Ohlendorf Ügyvédi Iroda ügyintéző: Ohlendorf Nóra ügyvéd által képviselt I. r., a Dr. Lampé Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Lampé Zoltán ügyvéd által képviselt II. r. a Dr. Kovács Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kovács Gyula ügyvéd által képviselt III. r., és a Dr. Kujbus Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kujbus Mária ügyvéd által képviselt IV. r. alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Debreceni Törvényszéken 1.G.40.057/2012. számon indult és a Debreceni Ítéltábla Gf.II.30.106/2015/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 635.000 (hatszázharmincötezer) Ft, a II.r. alperesnek 508.000 (ötszáznyolcezer) Ft, a III.r. alperesnek 311.150 (háromszáztizenegyezer-egyszázötven) Ft, a IV.r. alperesnek 323.850 (háromszázhuszonháromezer-nyolcszázötven) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak felhívásra 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából lényeges tényállás szerint a felperes főtevékenysége hortobágyi fehér lúd és

pekingi kacsá tenyésztés.

Az I. r. alperes Ausztriában bejegyzett alapítvány, a V Csoport tagja.

A II. r. alperes 2011 szeptembere és 2013 márciusa között az I. r. alperessel megbízási jogviszonyban állt.

A III. r. és a IV. r. alperesek német és osztrák piacon értékesítő baromfitenyésztő és feldolgozó cégek.

Az I. r. alperes 2009-ben média kampányt indított élő állatok tollának eltávolítása (a továbbiakban: tollazás, tolltépés, tollszedés) ellen, a fogyasztók, a kereskedők és a termelők meggyőzése érdekében. 2009. szeptember 10-én a III. r., 2010. június 21-én a IV. r. alperes megállapodott az I. r. alperessel a tollazás megszüntetéséről, és ennek az I. r. alperes általi ellenőrzési lehetőségéről.

2011 nyarán a felperes termékeit nem tudta értékesíteni, mivel a vágóhidak csak tépetlen törzsállományból származó árut voltak hajlandók megvásárolni. 2011. december 28-án - az I. r. alperes képviselőivel történt 2011. december 14-ei találkozást követően - a felperes vezérigazgatója írásbeli nyilatkozatban vállalta, hogy a cége tulajdonában levő teljes libamennyiségre vonatkozóan az élve tépést azonnali hatállyal befejezi. Nyilatkozott egyúttal arról is, hogy az I. r. alperes kollégái a telepeit bármikor bejelentés nélkül ellenőrizhetik. 2011. december 30-án az I. r. alperes e-mailban tájékoztatta a felperest, hogy nincs kifogása azzal kapcsolatban, hogy a felperes a III. r. alperesnek árut szállítson, mivel a felperes hitelt érdemlően kötelezte magát az élve szedés azonnali leállítására. 2012. február 1-jén az I. r. alperes arról állított ki nyilatkozatot, hogy nem látja akadályát a felperes tulajdonában lévő libák tojásai, illetve kislibái eladásának olyan cégek részére, amelyek szintén kizárják a végtermék, illetve a tenyészlibák tollazását.

2012. január 6-án a felperes és a III. r. alperes lúd keltető tojás adás vételi szerződést kötött, amelyben a felperes vállalta a tollazás tilalmának a betartását. 2013. január 24-én a felperes és a IV. r. alperes kötött értékesítési szerződést, melyben a felperes vállalta, hogy a napos liba 2012-től nem tollazott állományból származik.

A felperes keresetében az I. r. és a II. r. alpereseket 54.042.500 Ft és járulékai egyetemleges megfizetésre kérte kötelezni, amely összegből 26.541.000 Ft erejéig a III. r. alperessel, 27.501.500 Ft erejéig a IV. r. alperessel egyetemleges marasztalásukat kérte. Hivatkozott arra, hogy az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény (Ávtv.) és a 32/1999. (III.31.) FVM rendelet a tollazást engedi. A Csoport 1999-ben indított kampányában felkereste, megfenyegette a termelőket és a vágóhidakat. Az I. r. alperes megtiltotta az üzleti partnereinek, hogy a felperestől vásároljanak. A szerződésekbe kényszerítés, fenyegetés miatt került a tollazást tiltó klauzula, így a felperes

nem tudott élni a toll értékesítésére kapott ajánlatokkal. Magatartásuk ezért jogellenes, az I. r. alperes által vezetett pozitív, illetve fekete lista sérti a jóhírnevét, a Ptk. 4. § (1) bekezdésébe, az 5. §-ába, a 200. §-ába, a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 2. §-ába, 5. §-ába, az I. r. alperes alapító okiratába ütközik, egyben a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján is kárfelelősséggel tartoznak.

A III. r. és a IV. r. alperes az I. r. alperes magatartásával ok-okozati összefüggésben, azzal a feltétellel vásárolta csak meg a termékeit, ha felhagy a tollazással. Magatartásuk jogellenes a Tpvt. 2. §-ába, a Ptk. 318. §-ába ütközik, így szintén fennáll kártérítési felelősségük.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megítélése szerint az I. r. alperes kampánya nem tekinthető a Ptk. 210. §-ában írt fenyegetésnek. A felperes a megváltozott gazdasági körülményekhez, a piachoz, a fogyasztói igényekhez alkalmazkodott, amikor vállalta a tollazás beszüntetését. Az elsőfokú bíróság szerint a Tpvt. hatálya az I. r. alperesre nem terjed ki, mivel nem tanúsított piaci magatartást és így a Tpvt. szerint kártérítési felelősség sem terheli. A Ptk. 200. §-ára történő hivatkozás kapcsán a kereset alapjául megjelölt tényeket a felperes nem bizonyította, a Ptk. 78. §-ára alapozott igényre nézve tényelőadást nem tett. Az I. r. alperes felelőssége hiányában a megbízott II. r. alperes sem tartozik kárfelelősséggel.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a III. r. és IV. r. alperesekkel szemben a Ptk. 318. §-ára alapított keresetet sem, mivel a szerződés sérelmezett feltételét, a tollazás tilalmát nem minősítette a szerződéssel ellentétes magatartásnak. Az értékesítési piac igényeihez igazodó magatartás nem ütközik az üzleti tisztesség követelményébe sem. A gazdasági erőfölénnyel kapcsolatos ügyek elbírálása pedig a Tpvt. 21. §-a és 86. §-a értelmében a Gazdasági Versenyhivatal (GVH) hatáskörébe tartozik.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A fellebbezés indokaira tekintettel azt állapította meg: a szerződési akarat hibáihoz csak a jogszabályban nevesített esetekben fűződik jogkövetkezmény. Ennek egyik esete a Ptk. 210. §-ának (4) bekezdése szerinti szubjektív megtámadási okként nevesített jogellenes fenyegetés. A felperes a perben a Ptk. 235. §-ának (2) bekezdése és a 236. §-ának (1) bekezdése alapján a megtámadás jogával nem élt, ezért a perbeli szerződések érvényesek. Ebből következően a jogellenes fenyegetést érdemben a bíróság nem vizsgálhatta, arra a felperes kártérítési igénye alapjaként érdemben nem hivatkozhatott. A másodfokú bíróság szerint az

alperesek kárfelelőssége így csak a Tpvt. rendelkezései, illetve a Ptk. 318. §-a folytán irányadó 339. §-ának (1) bekezdése alapján volt vizsgálható.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I. r. és a II. r. alperes nem tartozik a Tpvt. 1. §-ának (1) bekezdése alapján a versenyjogi rendelkezések hatálya alá, mivel nem minősülnek vállalkozásnak: jövedelemszerzési célzatot feltételező gazdasági tevékenységet nem végeznek, tevékenységüket nem a piacon fejtik ki, nem a piaci folyamatokat közvetlenül befolyásoló piaci szereplők. A másodfokú bíróság utalt arra, az I. r. alperes alapító okirata szerint célja az állatvédelem, az erőszakmentes kampányok megszervezése, jogosult minden olyan ügyletet megkötni és intézkedést megtenni, ami a céljának elérése érdekében szükséges és hasznos. A társadalmi igényeket megjelenítő, illetve a társadalom értékítéletére hatást gyakorolni kívánó I. r. alperes által közhasznú célból, az állatvédelem ügyének előmozdítására végzett civil szervezeti tevékenység nem vonható a Tpvt. hatálya alá.

Az I. r. és a II. r. alperesek Ptk. 339. §-án alapuló kárfelelősségének vizsgálata körében a másodfokú bíróság arra utalt: tevékenységük eredménye elsősorban a közösségi exportpiac elvárásainak változásában mérhető. Civil tevékenységük és a felperesnek, a III. r. és a IV. r. alperesekkel kötött szerződésből származóként érvényesített kár között közvetlen ok-okozati összefüggés nincs.

A III. r. és a IV. r. alpereseknek a Tpvt. 2. §-án alapuló kárfelelőssége körében a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság jogi következtetését abban a kérdésben, hogy egyedi szerződéses kikötésre a hivatkozott jogszabályi rendelkezés nem alkalmazható. Ezért a felperes bíróság versenyfelügyeleti eljárására irányadó Tpvt. 86. § (2) bekezdésének e) pontja alapján erre alapítottan eredményesen kártérítést a polgári jog szabályi szerint nem követelhet.

A III. r. és a IV. r. alperes Ptk. 339. §-án alapuló kárfelelősségével kapcsolatban a másodfokú bíróság azt fejtette ki, hogy a felperes a kárigénye elbírálásakor jogilag nem releváns gazdasági kényszer hatására szerződött a kifogásolt feltételek mellett. A perben megjelölt kára és az alperesek kifogásolt magatartása között nincs ok-okozati összefüggés, az árbevételének állított csökkenése gazdasági döntésének, önkorlátozásának a következménye.

A jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében a felperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és elsődlegesen közbenső ítélet meghozatalával a keresetével érvényesített jog fennállásának megállapítását, másodlagosan mindkét fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a

jogerős ítélet a Pp. 206. §-ába és 221. §-ába ütköző módon jogszabálysértő, mivel nem tartalmaz valós érdemi indokolást, a perben eljáró bíróságok nem a konkrét jogvitát bírálták el, figyelmen kívül hagyták a konkrét tényállást és a bizonyítás eredményét.

A másodfokú bíróság a Pp. 4. § (1) bekezdésébe ütköző módon automatikusan fogadta el a GVH egy, a jelen perben részt nem vevő jogalany ügyében tett megállapításait. Állította, mivel a tollszedés nem minősül állatkínzásnak, ezért a felperes jogszerű tevékenységet végzett. Ezt a tevékenységét nem önként, hanem kényszerből kellett abbahagynia, amely által kára keletkezett. Mivel a felperes egyik fő tevékenysége a tollszedés volt, amit korábban zavartalanul folytathatott, ebből évek óta bevételt realizált, ezért iratellenes az a megállapítás, hogy önként hagyott volna fel ezzel. Állította, hogy a Ptk. 339. § tényállási elemei (károkozás, ok-okozati összefüggés, az I. r. és a II. r. alperesek jogellenes magatartása) a periratok alapján kétséget kizáróan megállapítható volt. A jogellenes magatartás - véleménye szerint - azzal valósult meg, hogy az I. r. és a II. r. alperesek jogellenesen beavatkoztak a felperes jogszerű gazdasági tevékenységébe, a felperest olyan gazdasági döntés meghozatalára, olyan magatartásra kényszerítették, amellyel kárt okoztak a felperesnek. Az I. r. és a II. r. alperesek ezt előre tudták, a kár megtérítésére ígéretet is tettek, azonban azt elmulasztották.

A felperes szerint az I. r. és a II. r. alperesek tevékenysége a Tpt. személyi és tárgyi hatálya alá tartozik. Ezt igazolja - többek között - az I. r. alperes beismerése, mely szerint az ún. pozitív listája egy minőségbiztosítási program, aminek a működtetése nyilvánvalóan piaci magatartás; az I. r. alperes a per során több esetben üzleti titokra hivatkozással tagadta meg okiratok bemutatását; az I. r. alperes által vezetett pozitív listán maradás feltétele az I. r. alperes logójának megvásárlása és annak szerepeltetése a termékeken; az I. r. alperes és a III. r. alperes közötti szerződés konkrét gazdasági együttműködést rögzít a felek között, ami szintén piaci tevékenységnek minősül.

A felperes szerint az eljáró bíróságok tévesen állapították meg a III. r. és a IV. r. alperesek jogellenes magatartásának hiányát. A III. r. és a IV. r. alperesek olyan tevékenység beszüntetését írták elő a felperesnek, amely nem képezte a köztük fennálló szerződés tárgyát, így közvetlenül okoztak kárt a felperesnek. A perben eljáró bíróságok tévesen állapították meg, hogy nem ütközik az üzleti tisztesség követelményébe az a magatartás, amely „igazodik annak a piacnak az igényeihez, ahol az árujukat értékesíteni tudják”. A felperes szerint az igazodás nem kimentési ok a jogellenes magatartás alól. A III. r. és IV. r. alperesek vonatkozásában az eljáró bíróságok tévesen értelmezték mind a Tpt. 2. §-át, mind a Ptk. 339. §-át.

Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelmeikben a jogerős ítélet

hatályában fenntartását kérték.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és azt az érdemi döntésre kihatóan nem találta jogszabálysértőnek. Olyan eljárási szabálysértést nem észlelt, amely az eljárás megismétlését tette volna szükségessé.

A Kúria először az I. r. és a II. r. alperesek kárfelelősségének fennállását vizsgálta.

A perben eljáró bíróságok egyezően arra az álláspontra jutottak, hogy az I. r. alperes tevékenysége nem tartozik a Tpvt. hatálya alá. Az elsőfokú bíróság e körben az I.r. alperes által a peres iratokhoz csatolt, a Gazdasági Versenyhivatal Vj.11/2012. számú határozatában (a továbbiakban: GVH határozat) írt jogértelmezésre, valamint a perben kihallgatott egyik tanú vallomására hivatkozott, amely alapján azt állapította meg, hogy az I. r. alperes tevékenysége mögött nincs gazdasági érdek. A másodfokú bíróság ugyancsak hivatkozott a GVH határozat szerinti jogértelmezésre, valamint arra, hogy az I. r. alperes közhasznú célú civil szervezeti tevékenysége (állatvédelem előmozdítása) nem vonható a Tpvt. hatálya alá. Ezen álláspontjukra tekintettel a perben eljáró bíróságok nem foglaltak állást abban a körben, hogy az I. r. alperes magatartása sérti-e a Tpvt. 2. §-ában, illetve 5. §-ában írtakat, és erre tekintettel kártérítési felelősségük fennáll-e.

A Kúria egyetért a felperes felülvizsgálati kérelmében írtakkal annyiban, hogy a hivatkozott GVH határozatban megfogalmazott jogi álláspont a Pp. 4. §-a alapján nem köti a bíróságokat. Az eljáró bíróságoknak e körben figyelemmel kellett volna lenniük arra is, hogy a határozat nem az I. r. alperes vonatkozásában, és a jelen perbeli tényálláshoz képest részben eltérő magatartás tekintetében született.

A Tpvt. 1. §-a értelmében a törvény hatálya a természetes és jogi személyek, illetve meghatározott körben a külföldi székhelyű vállalkozás magyarországi fióktelepeinek olyan piaci magatartására terjed ki, amelyet Magyarország területén tanúsítanak vagy annak hatása Magyarország területén érvényesülhet, ha törvény eltérően nem rendelkezik. Egy alapítványra, külföldön nyilvántartásba vett jogi személyre is kiterjedhet a Tpvt. hatálya, ha a fenti feltételek megvalósulnak. A piaci magatartás fogalmát a Tpvt. nem határozza meg, így a jogalkalmazók, a bíróságok feladata a konkrét tényállás ismeretében a fenti körben állást foglalni. A Kúria rögzíti: egy alapítványnak is lehet olyan tevékenysége, amely a Tpvt. 1. §-a értelmében piaci magatartásnak minősül. E körben nem annak van ügydöntő jelentősége, hogy a tevékenység üzletszerű, nyereség orientált-e, ezek nemteljesülése esetén is megvalósulhat a

piaci tevékenység. A Kúria megítélése szerint az I. r. alperes - és az ő megbízása alapján, a nevében és érdekében eljáró II. r. alperes - azzal, hogy olyan tartalmú megállapodásokat kötött gazdasági vállalkozásokkal, amelyben azok termelési tevékenységével kapcsolatos kötelezettségvállalások szerepelnek, illetve ilyen tartalmú nyilatkozatok megtételét várta el, amely vállalatok betartását az I. r. alperes ellenőrizhette is, és e szerződésekre (nyilatkozatokra) tekintettel listát vezetett a gazdasági tevékenység abbahagyását vállaló, illetve nem vállaló vállalkozásokról, az előbbi mellőzését vállaló vállalkozások termékét logójával látta el, piaci magatartást tanúsított. Az eljáró bíróságok tehát nem helytálló jogi álláspontot foglaltak el, amikor azt állapították meg, hogy az I. r. alperes magatartása nem tartozik a Tpvt. hatálya alá, ugyanakkor ez a körülmény az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolja az alább kifejtettekre tekintettel.

A Kúria hangsúlyozza: a peres felek az eljárás során a felperes kártérítési igénye vonatkozásában észrevételeiket, bizonyítási indítványait meg tették, az elsőfokú bíróság rendkívül nagy terjedelmű bizonyítást folytatott le. A Kúria megítélése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokból az kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes által kárként megjelölt, toll eladás elmaradásából származó bevételkiesés és az I.r. és a II.r. alperesek Tpvt. 2. § és 5. § szerinti esetleges jogsértő magatartása között - még ez utóbbi megállapítása esetén sem - állapítható meg egyértelműen a kártérítési felelősség megállapításához szükséges ok-okozati összefüggés.

A perben rendelkezésre álló adatok alapján az rögzíthető, hogy jelenleg a libából készült húsrak az osztrák, német piacon, azon belül is az ott működő nagy áruházláncokon keresztül értékesíthetők jelentős mennyiségben. Ezen áruházláncok azonban jórészt az I. r. alperes által korábban folytatott kampány hatására csak olyan termékeket hajlandók megvásárolni, amelyeket nem tollaztak. További feltételük, hogy az árun az I. r. alperes logója szerepeljen, mert ezen logóval ellátott termékeket tartják olyannak, amelyek tekintetében hitelt érdemlően igazolt a tollazástól való tartózkodás. Ebből következően jelenleg csak olyan liba hús termékek értékesíthetők az osztrák, német nagy áruházláncokon keresztül Ausztriában és Németországban, amelyeket az I. r. alperes logójával ellátott.

A felperes napos liba és tojás termékeit nem a német, osztrák piacon, hanem Magyarországon értékesíti, szinte kizárólag a III. r. és IV. r. alpereseknek. A III. r. és a IV. r. alperesek azonban csak akkor tudják termékeiket értékesíteni - a német, osztrák piacon -, ha az általuk előállított árut az I. r. alperes logójával ellátja. Ennek azonban nemcsak az a feltétele, hogy az általuk

felnevelt libát ne tollazzák, hanem az is, hogy a libák olyan törzsállományból származzanak, amelyek ugyancsak nem kerültek tollazásra. Ebből következően csak akkor tudja a felperes a per tárgyát képező tojást és a napos libát a III. r. és a IV. r. alpereseknek értékesíteni, ha vállalja a törzsállomány tépésének mellőzését. A felperes - mérlegelve gazdasági lehetőségeit - akként döntött, hogy hajlandó az I. r. alperes által megkövetelt nyilatkozatot megtenni, amely a III. r. és a IV. r. alperesekkel történő szerződés megkötésének feltétele volt. A felperes meghozott döntése - ahogy arra a perben eljáró bíróságok is rámutattak - racionális gazdasági döntés volt, azzal lemondott a tollazásból származó bevételről annak érdekében, hogy a jóval nagyobb bevételt jelentő tojásokat, és napos libákat értékesíteni tudja.

A fent kifejtettekre tekintettel - osztva a jogerős ítélet álláspontját, de azt kiegészítve - a Kúria is úgy ítélte meg, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján az I. r. alperes magatartása és a felperes kára között a kártérítési felelősség megállapításához szükséges közvetlen ok-okozati összefüggés nem állapítható meg. Ebből következően a II. r. alperest sem terheli kártérítési felelősség.

A Ptk. alapján az I.r. és a II. r. alperes jogellenes magatartása ugyancsak nem volt megállapítható. Az a tény, hogy Magyarországon a tételes jog engedi, szabályozza a tollszedést azt jelenti, hogy a felperes azon magatartása, hogy korábban a tollat tépte, nem volt jogellenes magatartás. Az pedig, hogy ezen tevékenység során mindig betartotta-e a tételes jogszabályi rendelkezéseket, jelen eljárásnak nem tárgya. A fentiek rögzítése mellett a Kúria hangsúlyozza, az I. r. alperes létesítő okiratában foglalt azon törekvése, amelynek célja az állatjólét biztosítása, annak elérése, hogy - bár jogszabály Magyarországon a tollazást nem tiltja - a termelők a tollszedéstől tartózkodjanak, nem tekinthető jogellenes magatartásnak. Ennek azonban a korábban kifejtettekre tekintettel a közvetlen ok-okozati összefüggés hiánya miatt ügydöntő jelentősége nincs.

A Kúria a III. r. és a IV. r. alperesek kárfelelősségének hiánya tekintetében is osztotta a perben eljáró bíróságok álláspontját.

A III. r. és a IV. r. alperesek gazdasági társaságok, amelyek - a perben eljáró bíróságok szerint is - a Tpv. hatálya alá tartoznak. Velük szemben a felperes a Tpv. 2. §-ában, illetve a Ptk. 318. §-ában írtakra hivatkozott azzal, hogy tisztességtelen gazdasági tevékenységet, illetve jogellenes tevékenységet folytattak, amikor a felperessel olyan szerződést kötöttek, amelynek eredményeként a felperes nem végezhetett tolltépést.

A feltárt tényállás alapján egyértelműen megállapítható, hogy a

III. r. és a IV. r. alperes nem tudta volna értékesíteni saját termékét az osztrák és a német piacon, ha a felperes a törzsállomány tekintetében a tollszedéstől nem tartózkodik, az I. r. alperes által megkövetelt nyilatkozatot nem teszi meg. Nem tekinthető tisztességtelen gazdasági tevékenységnek, ha olyan árut nem vásárol meg egy gazdasági szereplő, amelyet nem tud értékesíteni, amelynek megvétele jelentős kárt okozna számára. A III. r. és a IV. r. alperesek azon döntése, hogy vállalják a tollszedés beszüntetését, valamint azt, hogy csak olyan tojást, illetve napos libát vesznek át, amely tépetlen állományból származik, racionális piaci magatartás, döntés volt, nem ütközött a Tpv. 2. §-ába és jogellenes magatartásnak sem tekinthető. Tekintettel arra, hogy a III. r. és a IV. r. alperesek a felperes felé tisztességtelen gazdasági tevékenységet nem folytattak, jogellenes magatartást nem tanúsítottak, kártérítési felelősségük sem a Tpv., sem a Ptk. alapján nem állapítható meg.

A Kúria mindezek alapján a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján - részben eltérő indokolás mellett - hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alpereseknek - figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseire az alperesek jogi képviselői által ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló - felülvizsgálati eljárási költségeinek megfizetésére.

A felperes az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az államnak felhívásra megfizetni.

Budapest, 2015. december 15.

Dr. Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András
előadó bíró, Dr. Csőke Andrea sk. bíró